

December 7. péntek

Iz 29, Mt 9,27-31.

„Azon a napon a vakok szemei látni fognak.” (Iz 29,18)

Nagy-nagy hiányosság lehet a látáscsökkenés. A láthatatlan kiállításon mindenkinek végig kéne mennie. (Koromsötétben jársz egy viszonylag nagy területen és csak a hangok segítenek a tájékozódásban.) Nekem tanulságos élmény volt.

Dethlefsen szerint a szem a belátás szerve. Tehát, ha megbetegszik, az arra utal, hogy az illető nem lát valamit jól - a dolog lelki értelmében, élete alakításában, gondolkodásában.

Ami túl közel vagy túl távol van, az homályos, nem tiszta a kép.

Adok elég időt magamnak, hogy a dolgokat megfelelő „távolságtartással” tudjam kezelni? Vagy azonnal reagálok, meggondolatlan hebehurgya vagyok?

Mi homályosítja el a látásomat?

Elég rugalmas vagyok (még), hogy a meglátásaimon változtatni tudjak?

„Azok kimenvén elterjesztették a hírét az egész tartományban” (Mt 9,31)

A vakok, akiket Jézus meggyógyított, nem tudták magukban tartani afeletti boldogságukat, hogy már látnak.

Sokat kaptam Istentől, emberektől, hogy ne kelljen a sötétben, bizonytalanságban tapogatózni.

Vajon minden alkalmat megragadok, hogy továbbadjam másoknak?

Túlcsordul-e szívemből a boldogság, hogy LÁTOK?

Aczél Márta (Halásztelek)

